

Op de kilometerteller staan 480 kilometers, ongeveer een gemiddelde van dertig kilometer per uur. Hier arriveer je altijd samen met de ziel die te paard komt.

Een van de bediendes van het hotel maakt me duidelijk dat ik me hier moet thuis voelen en trekt me mee naar de koninklijke suite die we voor minder dan honderd euro kunnen huren. Wij zijn al best tevreden dat we in ons bescheidener onderkomen van twintig euro zitten, maar zeggen niet nee als hij ons aanmaant om wat foto's te nemen.

Ik vrees wel dat God aap en al zijn vers gestreken koppeltjes met hun gevolg ons deze nacht zullen wakker houden want langs alle kanten zijn de discowagens die de feestende meute vergezellen aan het spelen met hun volumeknop wagenwijd open om van de Bollywood muziek te genieten. Slapen, het zal iets voor morgen zijn.

Borsten, ratten en een Indiase trouwerij

De stop in Mandawa was er eigenlijk eentje omdat Bikaner te ver was om in een dag te bereiken. Uiteindelijk vinden we in onze ouwe getrouwe reisgids een passage terug over Mandawa. We ontbijten vroeg en spreken met Kumar af dat we pas rond 11.00 uur zullen vertrekken.

De haveli's die zich hier openbaren zijn van een ongelofelijke schoonheid. Het is bijna niet te geloven dat dit zomaar een noot is in onze gids. We gaan op zoek naar een Haveli waar Belgisch glas zou in verwerkt zijn en worden tegengehouden door een gast met een kar getrokken door een ezel.

Voor honderd roepie brengt hij ons naar die Haveli. "Natuurlijk weet hij waar het is!" Verstaan doen we hem niet maar hij houdt onderweg wel een paar keer halt om de weg te vragen. Voor ons niet gelaten dit is zowat het leukste vervoermiddel dat je je kan indenken. Met ezelskar door Mandawa, het is alvast zeer ongewoon en we hebben veel bekijks.

Uiteindelijk arriveren we aan de haveli die we wilden zien. Hij staat in de stellingen voor renovatie, wat van de meeste huizen hier niet kan gezegd worden. Deze onvoorstelbare prachtige huizen staan te verkommeren en als er dan al eentje door een handige hoteleigenaar wordt gerenoveerd, gebeurt dit met veel te veel blingbling zodat het onrealistisch overkomt.

De vaak agressieve verkopers komen als mollen uit de grond gekropen en staan met verschillenden aan ons vel te trekken. Ik word hier aangesproken als moustache Maharadja, 't is eens wat anders dan happy boeddha. Als ik mijn borstkast opblaas en mijn 'laat-me gerust-of-ik eet-u-op-gezicht' opzet wijken ze meestal en kunnen we ongestoord ons ding doen. Een andere haveli die ons wordt aangeraden wordt door een ouder koppel bewoond. Als we op de binnenkoer komen, worden we onmiddellijk uitgenodigd op thee en koffie. De afvallemmer staat net iets te dicht bij de koffiepote en de vrees dat die wordt verwisseld maakt dat ik

dit aanbod vriendelijk doch zeer nadrukkelijk afwijs.

Het koppel heeft een gezegende leeftijd, alhoewel je dat hier niet altijd correct kan inschatten. Ze doen tekenen dat we vrij door hun eigendom mogen rondlopen. Onbegrijpelijk dat deze haveli zo wordt verwaarloosd. We mogen in alle hoeken, kamers en hoekjes kijken. We gaan naar de *rooftop* en staan versteld van het uitzicht dat je over de stad hebt.

We besluiten het hulpeloze koppel een kleinigheid te geven voor hun genereuze houding om hun huis zo maar te mogen uitkammen. Als ik ze omgerekend net geen drie euro geef gaat de vrouw des huizes uit haar dak en laat uit erkentelijkheid haar borsten zien omdat daar blijkbaar een en ander moet aan hersteld worden en ze onze donatie zal gebruiken voor die correctie. We sluiten zedig onze ogen en manen haar aan om haar borsten terug in haar sari te verstoppen waar ze lieflijk door de zijden stof worden bedekt.

Een jonge gast die wat verder begint te marchanderen, vertel ik dat het eigenlijk niet echt leuk meer is om zowat honderd keer per dag te worden aangesproken om iets te kopen. De sympathieke knul vertelt ons dat er vroeger karavanen langskwamen om hun stoffen op te kopen, maar nu zijn de enige karavanen die hun dorp aandoen toeristen. We moeten aan hen zoveel mogelijk spullen zien te slijten. Begrijpelijk. Vaak word je door agressieve verkopers overdonderd en de enige remedie hiertegen is vriendelijk blijven, ze proberen te laten lachen en wijs te maken dat je echt niets zal kopen. Ik geef eerlijk toe dat mijn potje bijna overkookt als ze op het einde van de dag voor de negenennegentigste keer je proberen een of ander prullaria te verkopen.

Onderweg naar Bikaner komen we verschillende nomaden tegen die alle dagen van plaats naar plaats verhuizen. Ik denk eerlijk gezegd dat wij ook een beetje nomaden zijn. Als we stoppen voor een foto komen de kinderen afgelopen om je zakken leeg te maken. We delen wat voedsel uit en het geld waar ze voor bedelen geven we wijselijk niet.

Het landschap gaat meer en meer over naar woestijn en naast de Indiase koeien of Zeboe zoals ze worden genoemd, krijgen we eveneens het gezelschap van boskoeien en dromedarissen.

Na een tocht van 180 kilometer checken we in en gaan onmiddellijk op zoek naar een kamelenboerderij. In het Engels wordt er geen onderscheid gemaakt tussen een dromedaris met een bult en een kameel die er twee heeft. Hier is alles kameel en gemakkelijks halve noem ik vanaf nu alles met een bult kameel.

Het is eigenlijk een onderzoekcentrum waar de kamelen worden bestudeerd. Ik dacht dat ik een en ander aankon maar zo'n woestijnschip kan op drie minuten zo'n tweehonderd liter water opzuigen. Serieus pompje hebben die gasten.

Rattentempel of Karni Mata tempel

Na een ijsje van kamelenmelk zetten we koers naar de iets verder gelegen rattentempel. Hilde is er niet gerust in en zal een aangeboren angst moeten overwinnen. Aangezien het een actieve tempel is waar de plaatselijke God wordt aanbeden, moeten we onze schoenen uitdoen. We schuifelen voorzichtig het gebouw binnen en worden inderdaad getrakteerd op honderden neen, duizenden ratten die hier de koning te rijk zijn. De plaatselijke bevolking verafgoodt deze mormeltjes en brengen met honderden dagelijks voedsel langs. De ratten lopen over je voeten, komen aan je snuffelen en kruipen in en uit de nissen die de tempel rijk is. Dit is een bizarre belevenis die Hilde niet gauw zal vergeten. Wat een mens al niet moet doen voor wat leuke foto's.

Moe en voldaan laten we ons terug naar onze stal voeren en als ik hoor dat er een huwelijk wordt voltrokken wil ik dit absoluut van dichtbij meemaken. De hoteleigenaar zegt dat dit geen enkel probleem is en dat je zo maar mag aanschuiven. De burens en gasten van het hotel zijn mee uitgenodigd.

Dit is een scene uit een Bollywood film. Een paar duizend genodigden die hier mee aan de dis aanschuiven. Soms hebben we wel het gevoel dat we meer bekeken en gefotografeerd worden dan het paar. Dit is zo'n kleurrijke ervaring die zijn gelijke niet kent. Honderden gerechten en drankjes worden voor iedereen uitgedeeld. Geen haan die kraait naar onze aanwezigheid, al worden we zeer vaak aangesproken.

Als op zeker moment de bruidegom zit te wachten op het podium op zijn bruid zie ik mijn kans schoon om met hem een babbeltje te slaan. Hij vindt het een hele eer dat we daar aanwezig zijn en hoopt dat hij met zijn nieuwe gade ooit Europa mag bezoeken. Te zien aan de standaard die hier hooggehouden wordt denk ik dat dit hoegenaamd geen probleem zal zijn. Wij waren al fier dat we op ons feest zo'n kleine tweehonderd mensen konden inviteren, maar drieduizend? Onze ouders zouden niet gelachen hebben.